

GORE SRCA

„Onaj će ući u Kraljevstvo nebesko, koji vrljivo je mogao nebeskoga Oca.“
Iz današnjeg Sv. Evanđelja

VJERSKI TJEDNIK

GOD. IV.

ZAGREB, 24. SRPNJA 1949.

BROJ 13

KRALJEVSTVO UČITELJEVO

Kristava ljubav

Naš je Učitelj postao; zasadio svoje kraljevstvo ovdje na zemlji. No ono nije ni od ove zemlje ni za ovu zemlju. Ono je nebeskoga podrijetla i po svom Osnivaču i po svojoj svrhi i po svim svojim činjenjama i nakanama. Njegov je osnivač Sin Božji. A svrha mu je zemlju povezati s nebom. Čovjeka s Bogom. A to je moguće samo onda, ako prožme čitavoga čovjeka. Sve njegove misli i osjećaje. Njegovu volju i djelovanja. Sve njegove čežnje i brige. Sve njegove želje i napore. Njegove odnose prema sebi, drugima i Bogu. Prema zemlji i njezinim zahtjevima. Prema nebu i nebeskim činjenjama. To kraljevstvo Božje treba dakle da obuhvati i ispuni cijeloga nutarnjega čovjeka. Čovjek dakle treba da na zemlji uredi svoj život potpuno prema zakonu, nauči i duhu osnivača toga kraljevstva Isusa Krista, našega Učitelja. Ondi je to kraljevstvo u nama.

All onda je to kraljevstvo i oko nas. Ono čini, da iz naše nutrine iziđe. Ono hoće i mora da se očituje i objavi. Unutarnje raspoloženje, spoznanje i osviještenje upravlja čovjekom. Njegovim vladanjem i radom. Njegovim druženjem i odnosajima prema drugima. Ono hoće po svojoj naravi da ima priznanje i nasljedovanje drugih. Hoće da ima svjedočanstvo, povezanost i zajednicu s drugima. Zato je naš Učitelj, premudri i svemogućji Sin Božji, osnovao vidljivo društvo, Crkvu. Ona je jedna velika zajednica. Jedna velika kuća, u kojoj su se našli i nastanili učenic Kristovi. Svi su oni povezani višestrukim vezama. Svi oni imaju istu nauku Učiteljevu. Pr-maju iste Sakramente. Pokoravaju se istim poglavarima, povezanim s vrhovnom glavom toga kraljevstva, vidljivim namjesnikom Kristovim na zemlji, nasljednikom sv. Petra, sv. Ocem Papom.

Ta i takova Crkva je nepogrešiva čuvarica Učiteljeve nauke i zakona. Ona ima u svojim rukama dragocjeno blago milosti i vodova tih milosti, sv. Sakramente. Ona ima ključeve vječne nebeske domovine. Crkva je živi organizam. Živo biće. Od nježa živu svi, koji su s njim srušteni. Ona je svojim članovima ona, što je čokot lozi, koja od nježa i po njemu živi. Od nježa dobiva isti životni sok. Iz nježa raste i donosi plod. Otkine li se od nježa, osuši se. Odsijeku je i u poč baco, da izgori i da je nestane. Tuco i onaj, koji je u Crkvu primljen i podlaže se njezinim zakonima i naukama, živi od njezine vjere i njezini snage.

Kraljevstvo je Božje u nama i oko nas. Ali ono je i iznad nas. U nebu. U savićaju naše duše. Ondje je vječno

izvanranje. Triumf dobara. Pobjeda pravde. Ondje je vječni mir, vječno svjetlo i vječno smirenje. Ondje je beskonačni užitek u neposrednom gledanju Boga u ujedinjenju s Bogom. Sada je kraljevstvo Božje iznad nas. Ali na sudnji dan, kad će se suditi svijetu, ono će biti zauvijek s odabranima. Ondie će se odijeliti pšenica od kukolja. Ovce od jaraca. Osuđeni će poći u pakao, mjesto vječnih muka.

Gdje se vatra nikada ne gasi, i crv grižnje nikada ne umire. Gdje je beskonačni jauk i škripanje zubiju. Blagoslovljeni i odabrani će poći s Kristom, našim Učiteljem i Spasiteljem na nebeske poljane vječne radosti. U vječno kraljevstvo Božje, koje je na zemlji zasjano, usadeno i procvatelo. A svoj konačni, potpuni i savršeni plod i savršenstvo donosi u našoj vječnoj nebeskoj domovini!

SV. MISA

Postanica

Nakon skupnih molitava vjernici željno očekuju da im svećenik pročita ih; otpjeva odlomak iz Sv. Pisma, obično iz poslanice kojega Apostola, iz pisama, što su ih sv. Apostoli pisali kršćanima. U Poslanici sadržana je pouka, koja odgovara dotičnoj svetkovini. Kad su vjernici saslušali pouku, zahvaljujući uz pobožni uzdah: »Deo gratias t. j. Hvala Bogu! Misa se knjižice prenese na drugu stranu žrtvenika, koja se zove strana evanđeoska. Tim prednosom hoće se upozoriti vjernike, da ih sada slušati ne nauku kojega proroka ili apostola, već nauku samog Gospodina Isusa Krista, t. j. odlomak iz Sv. Evanđelja.

Sve, što sam do sada naučio, priprava je na bitni dio sv. Mise, gdje se Isus Krist nekruvni načinom prikazuje pod prilikom kruha i vina. Što sve nije kadra da iznađe »rđa vjera i djelotvorna ljubav prema Isusu Kristu koji se u sv. Misi žrtvuje, koji poradi nas boravi u presv. Oltarskom Sakramentu? Naša velična zagrebačka katedrala sa svojim vitkim zvoncima, sa svojim visokim svodovima, krasnim lukovima i rebrima, sa svojim lijepim žrtvenicima, sa svojim umjetničkim namještajem, ruhom i svetim posudama, sa svojom uzvišenom crkvenom glazbom, što su drugo nego djelo velike vjere i žrtve ljubavi prema Isusu, koji se u žrtvu u sv. Misi i boravi u Oltarskom

Oltarstvu? Zagrebački biskup Petar Petretić nabavio je pred 300 godina prekrasni Božji grob, u kojem se u katedrali u Velikom tihuću lažala Isus u prečesto Euharistijski narodu na klanjanje. Odar se pokriva tkaninom od osam komada, koji su bogato urešeni umjetničkim vezivom. Pupačasto vezivo predložuje prizore iz muke i smrti Isusa Krista i pralikeve novozavjetne krvave i nekrvave žrtve. Jedna slika n. pr. žilost i svilom izvezena — prikazuje posljednju večeru, grb biskupa Petretića te godine 1659. Nekak se (izlagao presv. Oltarski Sakrament u Božjemu grobu u kvečevički od stonove kosti. Godine 1722. darovao e zagrebački biskup Esterhazi skrinjicu od čistoga srebra u obliku ljese. Skrinjica je obložena dragim kamenjem i urešena slikama prizora muke Isusove. U skrinjici se nalazi zlatni justučić i na njemu zlatno goruće sree. U to sree polagale se presveto Tijelo Isusovo u Božjemu grobu sve do godine 1910. Na zlatnom sru izrađena su od drugulja slova natpisa na križu: I. N. R. I. — Isus, Nazarećanin, Križi židovski.

I trnov vijenac i tri čavla također su izrađeni od dragih kamena. Na pokrovu skrinjice nalazi se značajni natpis: »Thesaurus amant in corde flagrantis sepulchris. t. j. »Blago s ljubavlju pohranjeno u gorućem sreeu. To neizmerno Blago jest naš prestavni Spasitelj, Isus Krist!

SVETA GODINA

Godina 1950. proglašena je u cijeloj Katoličkoj Crkvi kao sveta i puna milosti. Glavne svečanosti bit će u Rimu, kamo će iz cijelog svijeta nagrnuti mnoštvo pobožnih hodočasnika.

Sveta godina bit će poznata već u Starom Zavjetu. U trećoj knjizi Mojsijevih pise, da su Izraelci slavili svake 50 godina spomen i zahvalu, što je Bog izveo svoj izabrani narod iz egipćanske ropstva u obećanu zemlju. U ovoj godini Izraelci su oslobađani robove; dužnicima su se oprastali dugovi; imanja i stvari, koja su bile založena, nisu se trebala vratiti. Starozavjetna Sveta Godina imala je više društveni značaj, dok kršćanska Sveta Godina ima čisto duhovni značaj. Uveo ju je 1399. papa Bonifacije VIII. Za tu godinu udjelio je izvanredne oprostie, a naredio je, da se ona slavi svake stote godine. Iz 50 godina papa Klement VII. odredio je, da se ona slavi svakih 50 godina a g. 1470. papa Pavao II. odredio je, da se ona slavi svake

25. godinu. Ova naredba vrijedi sve do današnjeg dana. Zadnji put proslavljena je Sveta Godina 1925. g.

U Rimu, u središtu kršćanstva, Sveta Godina počinje na veoma svečan način. Na Badnjak prolazi Kimom procesija, u kojoj kardinali i biskupi prate sv. Oca sa zapaljenim svijećama. Kad procesija dođe do zlatnih vratiju bazilike sv. Petra — koja se otvaraju samo na Svetu Godinu — udara se zlatnim čekićem tri put po njima, pjevajući psalme. Iza toga molit se Svevišnjega, da se svim ljudima dade milost ovog Jula i da Sveta Godina u svima umnoži kršćanske kreposti i strah Božji. U međuvremenu kardinali otvaraju zlatna vrata i na drugim trim rimskim bazilikama: sv. Pavia, sv. Ivana u Lateranu i sv. Marije Snježne. Otvaranje ovih četirju vratiju znači simboličko otvaranje četirju dijela svijeta: svima se otvaraju blaga duhovnih milosti i oprosti.

Siromasi i bijednici imaju osobito pravo na Kristovu ljubav. To im je pravda. On podiže njih. Im ga zemaljska sila ne može oduzeti. Za Njegovu života na zemlji oni su se najviše kupili oko onog Sree, u kojemu su osjećali, da se nalazi pravo i jedino utjelotičenje za zapuštene. Pozivao je umorne i opterećene, da ih okrijepi.

Njegova je ljubav činila čudese baš nad ljudskom bijedom. »Siljepi gledaju, hromi hoće, gubavi se čiste, glubi čuju, mrtvi ustaju, siromašnim se pro-povjeda Evanđelje.

Kristovo je Sree osjećalo teret bijede, zato je moglo i snositi primati sve vapaje bijednih i zapuštenih. Među Kristom i njima vladala je neka srodnost. Pripruisti siromašni, apostoli najspremnije su se odavali Kristovu pozivu.

Krist se ne zadovoljava da bude sunce što svijetli, a ne grije. Krist hoće da njegova ljubav svijetli, gori i zapaljuje. Potrebno je, da sra ljudska ljubav hvatai ovaj oganj Kristove ljubavi. Potrebno je ponajprije gorjeti u sebi. Iz punne ljubavi vlastitog sreea prodrići će svjetlo i toplina na druge.

Kršćani nisu jedini miljenici Kristovi. Sve su duše Njegove. Došao je kao »Janje Božje«, da uništi grijehove svega svijeta. To je bilo Njegovo poslanje. Spasenje je dakle opeinito, zaslugue su »acrogrišene«. Jedan je Spasitelj, jedinstvo je dobroćinstva. Zato se traži jedinstvo onih, koji su to dobroćinstva primili. A to su svi ljudi, sve duše. Bilo gdje se nalazilo, bilo kakvog podrijetla, bilo kakve tude, sve su pozvanie da se sakuone u Kristovo Sree, puno ljubavi.

Kad bi ljubav prema Kristu više ujedinjavala ljude s Kristom, više bi ih ujedinjavala i međusobno. Život bi drugacije izgledao. Manje bi bilo gramženja za zemaljskim dobrima. Sree bi se ljudska više zanosila za onim dobrima, što ih je Krist donio s neba i što je ostavio ljudima, da ih uživaju djelećimno na zemlji, a potpuno u nebu. Ta je ljubav toliko moćna i opećnita, da bi ispunila priznanje, ublažila otkriće, nesuglasnosti, združila sve ljude u bratisku zajednicu. Nema poteskože, koju ta ljubav ne bi mogla svladati. Ljudi bi se otkrili: svojih osobnih sebičnosti vidjeka, a proširili bi svoj pogled na sve duše, s kojima dolaze u dodir, i svojom bi ih ljubavlju svebi privukli. Još svijetlu što nema pravog prijateljstva, a još više, što nema prave ljubavi u Kristu!

Nevalje što muče čovječanstvo i otečavaju breme života, posljedice su pomanjkanja one ljubavi, »k koja je strpljiva, dobrostiva, koja ne zavidi, koja se ne hvatna, ne nadma se, ne čini, što je nepristojno, ne traži svoje, ne razdražuje se, ne misli o zlu; ne raduje se nepravdi, a raduje se istini, sve podnosi, sve vjeruje, svemu se nada, sve trpi.«

Kristova ljubav našla je način, kako će se davati ljudima sve do »tonca vjekova. On je »stički suputnik« u zemaljskom progovoru. On želi da uvijek bude među ljudima, da im uvijek dijeli svoja duhovna dobra, da k njemu dođemo svi. Strpljivo će saslušati sve, za svakoga će naći nešto, što će mu reći i udijeliti. Svi imamo pristup u to Sree. Krist je za spasenje čovječanstva dao svoju krv. Smrt, koju je podnio za nas, najbolje nam dokazuje, koliko nas je ljubio. — Do konca vjekova odzvanjat će riječ Kristova: »Ođ sve ljubavi vode nema, da što petiči život svoj u svoje poteskože.«

Kršćanin biti

Mi smo proživjeli mjesec lipanj. Čiji je u posvećen štovanju presvetoga Srca Isusova. Mnogi su između nas iskazivali posebno štovanje tomu presvetom Srcu, koje se za nas žrtvovale. Mnogi Ga i dalje štiju i zaljubljuju. I poaze je. U Njemu i dalje kliču presveta Kriv za nas. Zato je sv. Cirila tok Krvi presvetoga Srca posvetila cijeli mjesec srpanj. Jedan i drugi mjesec je mjesec presvetoga Srca.

U jednom i drugom mjesecu treba da nam bude pred očima kip ili slika presvetoga Srca. Isus pokazuje prstom na svoje Srce. Kao da hoće reći: »Ja sam to! Ja sam taj Isus! Ja sam put, istina i život! Ja sam sređite Vaše. Bez mene nema kršćanstva!«

Isus te neprestano govori. Na to upozorava, kao da hoće reći: »Nema vas koji to ne znate. Vi ste dođube kršćani. Neki dopušte svake godine primaju sv. Pričest u Ustrku. Čine običajima čim kršćanstva. Ali u njihovu vanjskom životu Isus igra vrlo malena uloga. Oni su u Ustrku »sviđali svoju dušnost«. Ali u taj cijelodnevni njihov život nema gotovo traga Kristove žive vjere. Kristove prave ljubavi. Kristove nepokolebljive vjernoći. Njihova »dušnost« jest čisto sama prazna »dušnost«. U njima vjerna nema ni duše ni srca.

Pravi kršćanin dobro znae, da u toj same uskrasne dušnosti nije kršćanstvo. Ili bolje reći: jest svrto kršćanstvo. Kršćanstvo nema tamo, gdje o kršćanin (s) duši nema života Isusova. I potpuno vladanja prema Njegovoj nauci i Njegovim zapovijedima. Uvijek i neprestano. Ne samo o Ustrku. Kršćanin srca nema tamo, gdje nema žičke krst godišnj života Tijela Isusova na kršćanskom jeziku i u srca.

Pravi kršćanin nije »svjeki, koji ima sjetilni život kao obična životinja. Pravi kršćanin nema u sebi same dušnosti. Život kao što ga imaše svaki neradni svjeki. Pravi kršćanin treba da ima u sebi nešto još više. On treba da imaše u sebi božanski život. — A to imaše samo po Kristu.

Božanska-čovječanska duša Isusa Krista bijaše i sada je kao jedan prepunjeni i proklijavajući se »zervar (zaključak) ovoga božanskoga života. On je smrtin Spasiteljevom na Krstu s prelijevanjem Njegovom predragocijnom Krvlju protekao. I bijaše se pod imenom »svetovječane milosti« u naše duše. Kasni, po kojima taj božanski život teče u nas, jesu sv. Sakramenti. Svih sedam Sakramenata i sedam kanala između duše Isusove i naših duša.

Bez tih Sakramenata samo od daleke od Isusa. Mi smo Isusu tuđini. Ako ih kasni budu oštećeni grijehom, ostaje dođube jedna puca vjere s dušom Isusovom, ali se gubi milosna i životna voda. I prestaje sa Spasiteljem vjerna puca života.

Kod primanja Sakramenata često manjka ova života puca vjere sa Spasiteljem. Imade na pr. tolike mnogo uskrasnih isprijevika i uskrasnih Pričesti bez Isusa i Njegovih milosti. Milosni kanali su teško oštećeni nevjeroj. ravnodušnoću, površnošću i grijehom. Ispovijed i sv. Pričest su u tom slučaju samo »svjeka vjerna dušnost«. To je dušnost, koja je ne izvršena. Božanski, koji Bog odobrije i ne prija.

To nije dušnost i stvar kršćanin. Jer je Krist kao toga odanost. Tu je znaa sama i njegova povriena kršćanin. Takovo kršćanstvo nema Isusa u duši. Takovo kršćanstvo nema Isusa na jeziku. Kršćanin biti znači nositi u sebi život Isusov i život »svetovjerna milosti. Takvina kršćanstva životna treba da biva.

ŽIVOT ISUSOV NA ARAPSKOM. U Beirutu je iz pera Isusova F. Kandelha izišao na arapskom jeziku životopis Isusov. To je prvi Isusov životopis, koji je izišao na arapskom jeziku.

U FLIMMOUTH (Engleska) proživjela je u crkvi sv. Grgura Velikog četiri stotine godišnjicu otkad se u Engleskoj pogoljivši katolički, koji se nisu htjeli odeveti svoje katoličke vjere.

TVRDA VJERA

Kako treba da je jaka i tvrda naša vjera, dokazuje nam već Stari Zavjet. U Starom je Zavjetu živo vrlo krestostan čovjek — starac Abraham. Tek pod stare je dane dobio jedinca sina Izaka. Bog je htio kušati starca Abrahama, pa mu reče: »Uzmi sina svoga jedinca Izaka, koga ljubis, pa čini mi ga prikazati kao žrtvu na jednom od brda, koje ću ti pokazati. Abraham ustane još u noći, osedia magarca, uzme dvojicu od slugu i sina Izaka. Kad je spremio i drva za žrtvenu vatru, pođe prema brdu, koje mu je odredio Gospodin. Kad je došao na podnožje brda, reče slugama: Počekajte ovdje s magarcem, a ja i dječak idemo na brdo, pa kad se pomolimo Bogu, vratit ćemo se k vama. Abraham uzme od slugu drva i stavi ih na dječaka Izaka, da ih nosi na brdo, a sam ponese vatru i mač. Kad su neko vrijeme išli zajedno, najednom upita bezazleno dječak oca: »Oče moj, ove vatre i drva, a gdje je žrtva?« (I Mojs. 22). To je pitao dođubi i bezazleni dječak neznanst, da on ima biti žrtva, koju bi oca trebao noćem »smrtiti i na vatru spaliti Bogu na čast.

Ovu se na pitanje dječakovo srce kidalo od boli. Nije mogao reći djetetu: »Ti ćeš biti žrtva«, nego je pun vjere i pouzdanja u Boga odgovorio: »Dijete moje, Bog će se pobrinuti za žrtvu.«

Kad su došli na određeno mjesto, Abraham načinio oltar i postavio na nj drva. Iza toga poveže dijete Izaka, pa ga položi na drva. Sad je za starca Abrahama nastupio potresan čas. Volio je dijete Izaka ljubavju kuliko je upoće mogao, da čestiti oca i ljubavi svoje dijete. Ali je poštivao i ljubio i Boga više nego šta drugo na svijetu. U duši su se njegovoj sukobile dvije ljubavi: ljubav prema Bogu, koja traži kao žrtvu jedinca sina, i ljubav prema sinu, koga je želio imati živa. Pobijedila je ljubav prema Bogu. S vjermom u

Boga povuče Abraham nož, da zakolje vlastito dijete.

U taj čas pojavio se Anđeo Gospodnji s neba i reče Abrahamu: »Ne diži ruku svoje na dječaka i ne čini mi ništa zla. Sad vidim, da se bojis Boga, kad nisi pošteđio ni vlastitoga sina radi Boga.«

Kad je Abraham podigao oca, opazi nedaleko ovna kao se rogovima zapleo u živici. Brzo pođe i uhvati ovna, pa ga prikaze Bogu kao žrtvu mjesto sina.

A Bog će mu na to: »Jer si učinio ovo, i nisi pošteđio sina jedinca radi mene, blagoslovit ću te i umnožit ću sjeme tvoje, kao zvijezde na nebu i kao pijesak na obali morskoj. Potomci će tvoji posjedovati neprijatelje svoje i bit će blagoslovljeni u tebi svi narodi na zemlji, jer si se pokorio glasu mojemu.«

Abrahamova vjera je usorna vjera. To je tvrda vjera kakva se kod ljudi i od naša. Tvrda maaz je vjera, kad vjerujemo ništa ne sumnjajući.

Budimo i mi jaki i postojani u vjeri. Vjera naša neka bude tvrda i nepokolebljiva. Ako Bog traži žrtve za svetu vjeru, On te žrtve i nagraduje. Kako je nagradio vjeru Abrahamovu, tako će nagraditi i našu. Tro je ikada Boga davao službu? Ili — kada je Bog nešto obećao, a nije obećanje izvršio? Zato je s pravom mogao reći Isus Krist, naš Spasitelj: »Svaki, koji ostavi kuću, ili braću, ili sestre, ili oca, ili mater, ili zec, ili djecu, ili polja, poradi mog imena, primate će stočet emliko i baštinit će život vječni.« (Mt. 19, 29).

Ne bi imali tvrde vjere, koji bi vjeru nijekali bilo zbog kojega zemaljskoga razloga. Neka nam uvijek »svjetli primjer« Abrahamom. On je bio spreman, da žrtvuje i ono što mu je najmilije na zemlji ako to Bog od njega traži, samo da se Boga ne iznevjeri.

— Vi morate što prije u mirovinu. — Da, ali je znate da ja volim svoj rad više nego tjelesnu jakost, a uz to imam bi većina brzo došlaše bez rada.

Govori lagano, jer teško diše, ali smijehom trepti i u očima i na usnama. Kako su to lijepe riječi ovog starog radnika. On pripada onim djeću ljudi, za koji se može reći: »Oni su toliko poštani, da ih im mogao zavrtjeti očiju povjeriti svoj novčanik. Plemeniti i hrabri ljudi!«

Ipak, otac Kolar obah i odeha petnaest dana u krevetu. A kad počeo ustajati, on drže. Najednom potpuno ostari!

Ne, ne može se povratiti na rad. S glasom punim strepnje, i s očima punim suza otac Kolar to priznaje. A kako će živjeti? Malena gredica u vrtu ne će ih moći uzdržavati. Ovo pitanje iskrsavalo je pred mojim očima dugo...

Ne znam! Oni imaju djecu, ali sve su daleko i puni svojih vlastitih briga. Sijedeca netijela bila je sretna. Dođe sin sa svojom ženom i djecom. Htjela se stvoriti velika obdoba: roditelji neka dođu k njima...

— Ne, moja djeca, to ne bi bilo pametno; mi molimo Hrvjeti još godinama, vi ćete, možda, imati još djecu, pa kako ćete ih uzdržavati? Ne, ne... Vi ćete posjedovati sas i nama ne će ništa manjkati. Kad bismo mi došli k vama, upiti bismo zajedno u još veću bijedu...

Borba je uzbuđujuća i duga, ali nitko ne može poremetiti čestitost i plemenitost. Sav život je rastavom pred njima kao knjiga i komezno mađu, da je savim privučeno »gubiti« se, da bi prepoznali mjesto milosna.

Božji tragovi

Prije mnogo godina putovao je francuski učenjak pustinjom i našao je za to putovanje nekoliko Arapa ka vode.

Kada je sunce izišlo, Arapin je prostrao mali sag na zemlji i molio se. Francuz ga je promatrao, omaložujući smijao se i pitao ga: »Što radiš?«

»Molim se!«
»Moliš se?! A kome?«
»Allah, mome Bogu.«
Podrugljivo zapita učenjak: »Jesu ikada vidio Boga?«
»Ne.«
»No, onda si čudak, ako vjeruješ Boga, koga nikada nisi ni video, a čuo, ni taknuo ga.«
Arapin nije odgovorio. Legi su se počnauk, a satrudan u zora ustali su. Francuz ostavi svoj šator i okrenući oči prema zemlji, reče: »Ovdje je u noći prolazila deva.«

Nešto zaspao u očima Arapina. »Jesu li vidjeti devu?«
»Ne.«
»No, tada ste vi čudak, kada vjerujete, da je deva ovdje prošla, koju niste vidjeli, ni čuli, ni dotaknuli.«
»Ta možete vidjeti njezine tragove ovdje u pješaku.«

Uprave je sunce izišlo u svom svjetlom sjaju.
Arapin ispruži ruku prema sinu i reče: »Gledajte tragove Stvoritelja, da ćete i vi znati, da Bog postoji.«
(Vojo, Veru, Vio 1940)

SVOJSTVA DOBRE ŽENE. Jedan žvicaški tjednik priredio je među čitatelcima anketu, koja je trebala da razstane, što muževi najviše cijene kod svojih žena. Najviše je bilo odgovorano: dobru, poslušnu, smislu za rad, po žrtvovnost, štedljivost, nježnost, vjernost, strpljenje i razum. Istom na mjestu po redu bila je snaga volje, sportska sposobnost i elegancija.

Podlistak

Nepoznati

Oduka je donesena, ali ostvorenje ne ide bez poteškoća. Treba nešto uiniti s pokajstvom. Ovo izjavio u pismu toliko starih sjećanja. Tu je bio i krevet, koji je video dolazak na svet svojih djece. I omar s ladinama, kojim su bile smještenne prve pokone zadnjih ladić majka Kolar čuvala černo odijele svoje oca i bjepe, a njegova istaknu haljinu dobre majke. Onaj teški star ormar još uvijek nosi tragove dječjih nauka.

Sin će odvesti sve, što je najbolje, a ostalo će se razdijeliti srođničkim ljudima.

U četvrti svi se pripremaju za odlazak oca i majke Kolar. Svaki bi ih htio okružiti miljem u ovim zadnjim mjesecima. Pozivaju ih na objed i na večeru.

Genuti nađ tolikom pažnjom oni su nemoćno povrstujujući: »To je ipak previše dobroćinstva...«

Jedan njihov susjed ponudi im dođube bijela zečeva. A drugi, koji stanuje dvije kuće dalje i ima lijepu auto, ponudi ih, da ih slobodno odvezu u noć dom.

Napokon utvrdise je zadnji četvrtak u mjesecu kao dan odlaska.

Lijepi auto je pred vratima; susjed, koji ne radi, iziši su na ulicu da odpre svoje prijatelje. Započne grijeh i sav svijet nosi suze u svojim očima.

Kad otac zabruji, nastane klicanje. Majka Kolar gledajući s nježnošću strvi svoju ruku na rame oca Kolaru.

Auto smokne iz ulice i mala žena četrdesetih godina gledajući za njim reče polagano:

— Ovo su, istinu, hrabri ljudi! —
Da, jedni između mnogih nepoznatih ljudi u ovom životu. Ali hrabri ljudi!

SVETA ANA

Majka presvete Djevice rodila se u Betlehemu od koljena Aronova. Njezin je otac Matan bio svećenik rođa Davida. Zvala se Ana, a to znači 'milost' ili 'smilovanje'. Ime, dostojno majke One, koju je Arkadeo nazvao 'milostipunom'. Ana je imala dvije sestre: Sobu, majku sv. Elizabete, i Mariju, majku Marije Salome, žene Kleofe ili Alifejeve, koji je bio rođak sv. Josipa.

U svojoj petoj godini bila je Ana odvedena u hram i tamo je provela 12 godina. Bog se udostojao izabrati joj za muža sv. Joakima iz Galileje od roda Davidova. Bile su mu tada oko 24 godine. Nastali su se u Nazaretu. Sv. Brigita veliki, da Bog, čiji pogled obuhvaća sva vremena, nije našao među ljudima dostojnih aspiracija od Ane i Joakima. Samo Marija i Isus su ih nakrštili u svetost. Sv. Jeronim piše, da su oni svoje prihode dijelili na troje: jedan dio za hram, drugi dio za siromake, a treći dio za svoje uzdržavanje.

U hramu ih je smislila velika kuga: Ana je bila nepodno. Stari Tobijski veli na smrti, da je zretan, što će iz njezga ostati potomak, koji će vidjeti svijetlo Jerusalema i koji će dočekať blagoslovljene dane Mesije. Zato se nepodnost smatrala zrazotom i Božjom prokletvom. Sv. Oci veli, da je Ana nepodnost puna otajstvenih značenja. Ana je bila silna naša zemlja, koja je bila nepodno, ali je kao žena donijela svoj plod, kako su prorokili Proroci: 'Zemlja će naša dati plod' (Ps 84). Zatim na ovoj se zemlji našta ne može ispodrići s rođenjem Marije. Ovak bezdan čudesa, kako veli sv. Ivan Damašćanski, nije mogao početi drugačije nego s čudom, s čudom rasti i s čudom ostaviti ovu zemlju. Zato se ova Djevica, čije je Materinstvo tako divno, trebala roditi na čudesan način od nepodne matere. Konacina Marija je bila više plod milosti nego li krvi i mesa. I zato je došla na svijet više s nebesa nego li sa zemlje. Bog je ovo nepro-

čeljivo blago predredio za svetu Anu i Joakima i zato ih je obasipao svojim blagoslovom i milostima. Ali je hito, da njima prepusti čast, da oni za to plate stanovitu cijenu: godinama svojih molitva, svojih zavjeta, svojih postova, svojih molitva i svojih divnih kreposti. Oni su obećali, da će Bogu posvetiti dijete, ako im ga bude doo.

Jednom na dan Sjenica Joakim i Ana polli su u Sveti Grad, da prikazu svog dar u hramu. Ali svećenik su javno pred narodom odbili njihov dar: 'Vaši darovi ne mogu biti ugodni Gospodinu, jer se nije udostojao opoditi vašu veru. Kakvim ste Ga zločinom razrdili?' Joakim se nije kusaio opravdati. Podvrgao se Božjoj volji i ponizno bez riječi s Anom zašao iz hrama. Vratili su se kući. Joakim je otišao u brda k stajanim i tu pet mjeseci molio i postio, a Ana isto tako kod kuće. U molitvi javio joj je Arkadeo Gabriel, da će rođiti kćerku, koja će se zvati Marija. Ona će biti Božja predobranica, i Njoj će se Anđeli klanjati. Bog je to objavio i Joakimu.

Ana je nasikro osjetila, da se u njoj izvršava Bezgrješno Začecje Marijino. Ona je postala svetište, u kojem je učinjeno najveće čudo Svevmoćega, a namo Utjelovljenje ga Nadvisuje. Joakim je u zahvalu donio u hramu žrtvu od deset ovaca i donio svećenika darove, kao da se ne sjeća teških uvreda, koje su mu pred narodom nanijeli. Kad je došlo određeno vrijeme, porodila je sv. Ana bez boli Majku Božju. To je bilo u Jerusalemu u kući, na kojem se danas diče bazilika sv. Ane. Sv. Ana je, prema objavi sv. Brigite, doživjela i tu sreću, da je mogla na svoje srce privinuti Sina Boga žrvoga, koji je postao njezinim umskom, da nas spasi od smrti vječne. Ona je umrla okružena ljubavlju i molitvama presvete svoje Kćeri i svetoga Josipa i s Isusovim bla-

goslavlom. Pokopana je bila u Josifatskoj dolini.

Kršćani su uvijek uvelike štivali sv. Anu. Prečija veli, da su sv. Lazar, Marija Magdalena donijeli njezine svete moći u Francusku. One su se tamo našle u mjestu Apt. Za vrijeme seobe naroda bile su sakrivene u crkvi pod podom. Na Ukrs 792 u prisutnosti cara Karla Velikoga i velikoga imovna njezina daro otkrio ih je sljepi dječak, koji je odmah progledao. On je o tom posao izvještaj papi Hadrijanu I, koji ga je potvrdio svojim pečatom. K tom su svećeniku do danas uvijek hrtila velika hodočašća iz čitavoga svijeta. Ali nigdje se ne našli s takvom odušenošću i ljubavlju kao u Bretanji u Francuskoj. U mjestu Ore (Auray) našli se njezino svetište, poznato po svem svijetu. Sv. Otač Pijo X. proglasio je sv. Anu drugotom zaštiticom Bretanje.

S Bretanjom se dostojno natječe u štovanju sv. Ane Kanada. Tamo su tu pobožnost prenijeli britanski mornari. Sv. Ana je 'Majka Kanade'. Njezina službenstvena bazilika našli se u Bopre (Beaupre) kod Kvebeka na lijevoj obali rijeke Sv. Lovrima. To je kanadski Ludr. Broj hodočašćnika prečazi 500.000 godišnje.

I naš hrvatski narod mnogo štuoje i zava sv. Anu, koja je, kao i sv. Joakim, velika pomoćnica u teškim nevrijanjima. Dokazom su toga štovanja mnogo crkve kapele i oltari sv. Ane.

Među velikim štovaljnicima sv. Ane bio je i sv. Otač Leon XIII, koji je na krštenju primio ime sv. Joakima. On je uzvisio biogane sv. Ane i sv. Joakima na viši stupanj.

Najveći štovaljci sv. Ane jesu bez ikakve sumnje naš Spasitelj i njezina presveta Kći. Stogod sv. Ana Njih zamoli, Oni to rodosno izvršuju. Velikodušno presveto Srce Isusovo i Majka milosti osobito su sretni, kad mogu na razgovor sv. Ane obilno sipati svoja dobročinstva i milosti svake vrste.

Film o Svetom Vinku

Kršćani s pravom žale po koji put gledati na filmskom platnu i takve djela, koja će po sadržaju i nadahnuću biti duboko kršćanska, a po obliku prava umjetnička remek-djela.

Francuska filmska umjetnost u tome je pokupila uspjeha u filmu o Sv. Vinku Paulskom.

U filmu su prikazani svi važni događaji njegova života i istaknuta uloga koju je on odigrao u javnom životu svoje domovine. Od vremena, kad je kao župnik u Chartillon-u (tadnjom) godine 1617 počeo razmišljati o svome kasnijem velikom karitativnom djelovanju, pa do njegovih zadnjih časova u bolesničkom krevetu — čitav njegov život odvijao se pred očima gledalaca na dirljiv način.

Već u Chartillon-u se pokazanje njegova prava narav, koja je otkrivena u jakoj volji, ljubavi i neizostaj prema drugima, u njegovu velikom apostolatu. I te značajke njegove npravi dole su do izražaja i u snimke filma, jer je i u njegovu fizičkoj pojavi prikazana ljepota njegove duše, a njegove sjajne oči pune su neke unutarnje sile, koja privlači ljude.

U filmu je na osobit način prikazana razlika između rada i shvaćanja Sv. Vinka i ostalih kršćana. Tako je nezaboravan prizor, kada i neka k-toličica žene odbijaju brigu oko nabožeta, jer je u grijehu rođeno, on strga nek umre, a sv. Vinko dovodi jednu od njih: 'Kad Bog hoće da neko umre da bi okupio grijeh, ondo s'ne sv. Sina, draga gospodo!'

Isto je tako zgodno navesti i nešto ih je rekao gospodi Mariji de Marillac, koja mu je pomagala kod njegovih bolesnika, a prešla se njihovim vještad i vladanja u bolnici.

'Zar ne, gospodo, svi najdoli su smrti, ali kao i Bežja pravda, za koju oni tvrde, da je neumijiva. Mi idemo ljudi zavaravamo se odjelima, za koja smatramo, da su pristojna. A ovo u ovim dnočinju, u ovoj strahoti, usred bolesti, od koje njihove oči dobivaju sjaj očju volkova, nalaze se ljudi, istina je, da su gnubi i nepravedni. Ali mi im moramo služiti, moramo u njima gledati svoje gospodare, a mi im svega ih moramo ljubiti.'

Isto tako su neodoljivo značajne riječi: 'Što prije nego što počemo misliti o tome, kako ćemo spasiti dušu siromaka, treba im omogućiti takav život, kojim će moći sami shvatiti, da im je duša, i to samo jednu dušu i da nju moraju spasti!'

Takovim svojim shvaćanjem i radom oko vremenitog dobara siromaha, Sveti Vinko je morao po koji put trpjeti prigovore. To je prikazano u filmu u prizoru, kada mu kancelar Segner (Segie) dobacuje: 'Prije su karitativni rad smatrali krepčošću, a ne dužnošću. I to je bilo u redu. I prije vas, vlašćani, bilo je siromaha. Ali oni nisu smatrali teškom svjetla, da mirno zaspi. A sada ih ima svjetla...'

Te je prigovore Sveti Vinko strpljivo slušao, no još se upornije držao za sirotinju, bojeći se da je premlatuo, kako je jednom rekao kršćanji Anu Austrijskoj.

Samo se po sebi razumije da je važnost ovakvoga filma velika, jer je za pravno to jedan od načina, kako se može djelotvorno apostolski djelovati. Već la osvoja, što smo rekli, vidit se, da je to djelo, koje nam tjera na ispitivanje savjesti i na penjanje u vlastitu unutarnjost tim više, što je Sveti Vinko do kršćanskog karitativnog djelovanja, gojiti miloćadu i bratske ljubavi među ljudima, i što nam neprestano štiti kao život usvoj za svjedoke one velike zapovijedi: 'Ljubiti bližnjega svoga kao samoga sebe!'

Žene u Eevanđelju

Sestre Lazarove

Martina ljubav prema Učitelju očitovala se u tome, što je preda Nj stavila mjabolje. Što je imala i što u pripravljaju sračnog dječaka ne šteti ni vremena ni truda. Ona je bila starija sestra, jer Luka o njoj govori kao o gostoprimki (Lk. 10, 38-40). Mnogi su zamislili mladenja, da joj je kuću ostavio otac, kojega Eevanđelje naziva 'skauom Simona gubevca' (isp. Mt. 14, 3; Mt. 18, 6). Marta se pokazuje sa siroćana sra, puna praštanja prema sestrinji, koja je po mišljenju mnogih lita što i Mariju Magdalena. Marta je mirne prima natrag, iskazuje joj sestričnu ljubav, bačla je veo zaboravi na njezino nesretno prošlost, koja joj je značila tolika jada. Sigurno su mnogi osuđivali to njezno držanje prema svojoj sestri, imanje 'grehinici u grana'. Martu, koja uračta grehinici sestri opaki život i burne se za nju i koja silno ljubi brata Lazara, ljub Spasitelja na poseban način. To se vidi iz spremanja Martina, koja nastoji, što je moguće bolje počastiti i podviriti visokoga Gošta.

Dok Marija klečat pred nogama Isusovim, moći hramu, neka je Isus ostipati i potuogne joj spuzavati. Spasitelj međutim ljubezno kazi njezinu pretrpanu

zabornost: 'Marta, Marta, brineš se i uznemiruješ za mnogo... On traži od Marije jedan veći znak počasti nego li briga oko materijalne okrepce. To je znak, što ga ima naučiti Marta, a s njom svi kojima na plećima leži breme obitelji i dobrobit onih, koje ljubi. Otmeni Učiteljev prigovor ujedno je opomena svim ženama, da osim kuhinjskih poslova imaju bit i zokupljeni e drugom plemenitim poslovima. Ona ne kaže Martu natrag u kuhinju, već je naprotiv poziva iz nje. Ona je dobro obavila Učiteljevu nauku. Ivan (11) donosi, kako ona postije smrti brata Lazara hali bolna sra Isusa, dok Marija sjedi kod kuće. Spasitelj je milo pomalo vodi na stazi njezine vjere u miho neokrivavaju njezina mirnoga života. Ona je bila sigurna u uskrsnuće na sudnji dan, ali je bila nesigurna za uskrsnuće u vjeri u Početnika svakoga života i Pobjednika smrti. 'Gospodine, ja vjerujem, da si Ti Krist Sin Božji, koji ima doći na ovaj svijet' (Jv. 11, 27).

Nesrećna sestra odmah potajno pozva Mariju, neka i ona vidi Učitelja. Kao marij-va gostoprimka nastavila je kućanski posao, dok je k Isusu posala potajno sestru, bojeći se o tome govoriti javno, jer su tu bili i neki Isusovi neprijatelji. Iz kuće Marta čuje molbu, kao groba, a da nije usredica mažijeje. Lazar, brat Marije i Marije, traže je mirnice, kojega je Spasitelj uskrsnio ovinsno u vjeri jedne kene.

Maru zamaji pat sretamo u Betaniji, kako sprema večeru prije Muke. I poslije, pošto je naučila nauku o vili, plemenitijim poslovima, ona i evdje postužuje Isusa (Jv. 12, 2). Knećanske dužnosti i djela gostoprimstva ona je savršeno podvrdila ujednom potrebnom.

Stablo sahadžia

— Pozor, djeco, da vam nešto lijepo i zanimljivo pripovijest! —
— Da nu, tata, bit čemo narudi. —
— Dakle čujti! Tamo daleko, daleko, u zemlji Mašaniji, duboko u prašumi raste čudnovato stablo, zvano sahadžia. —
— A zašto, tata, sahadžia? Možda pokazuje vrijeme, je li? —
— Odmah ćeš čuti, samo ne prekidaš. Ne valja biti nestrpljivo znanstveniku. —
— Da nastavljam! One stable u proljeću prolita i zakiti se cvietem posebne vrsti. Kad cvieteje otpadne, zametne se voće neoblične forme i oblika Haj, haj, zametak se sve dalje razvija, odvija, previja i napokon u jeseni sazari voće — sati na divnom stablu voće se nekoliko gotovi satovi, koji mlavočvuno skupa kucaju i točno vrijeme kazaju. —
— Je li draga djeco, divno stablo — sahadžia? —
— A, tata — dožno će djeca, veselo se smijeti — ti si danas hit i nema zbilja, hit! Ne može biti takova stabla, hit! —
— Pravo ste kazali, moja draga dječice! Niti ima, niti može biti takova stabla, jer nema saha bez urara! Tako ne može biti ni to i o ovaj veliki svemirski sunčanji sat nema svoga urara. —
— A djeca složno: Ima, ima — urar je dragi Bog!

VJESTI I Z SVIJETA

JAPANSKI ZAROBLENIK L. T. Mardon, australski svećenik, koji je dio rata proveo kao zarobljenik u Japanu, sada se opet vraća u Japan, gdje je otvorio jednu katoličku školu. Ono tri-deset laka, koji su lita tako bili japanski zarobljenici, odhulili su ga silijede njegov put i onj će se povratiti u Japan.

NGVA BENEŠKA. U Rimu je 13. Egnija o g. proglašena sveticom redovnica Marija Giuseppa (Dusepa — Josipa)

Rosello. M. G. Rosello rodila se 27. svibnja 1811. g. u Alibisli u talijanskoj pokrajini; Savojsi. Bine su joj umrti roditelji, tako da je die svog djetinjstva preživjela kod starijih ljudi. 1837 g. obudena je za redovnicu s'Kćeri Naše Gospe od Milosrdia, koje je ona sama osnovala za odgoj djevoćica. Životeva hit je gubio bila: 'Sreća Boga, a ruksa naša. Proglašena je blaženom 8. studenog 1938. g.

Slavni kirurg postaje redovnik

Dr. John Charles Flood (Flood), kirurg u Dublinu, član Općeg medicinskog društva, smatran prvoraznim umom, glavno je svjetlo i pošto u benediktinjskom samostanu u Londonu. Svijet se čudio i pitao, koji je to mezar, Dr. Flood, sada brat Petar, dao je odgovor — to dopisniku jednog londonskog lista u prosincu prošle godine. On je dao odgovore pisмено preko svoj starijeg brata jer u prvog godinu kužnje ne smije ići u dodir s vanjskim svijetom. Pitao, zašto je lišio svoj vlastiti život sposobnog liječnika i to baš u vrijeme, kad se toliko pokročilo naprijed ublažavanju boli, odgovorio je, da ne napustio služenje bližnjemu, niti se sa u odluci vodili kakvi sobični motivi.

Kao kirurg mogao sam te blizu upitati životne ljub, sviju vrsta, bogate i siromašne. Naučio sam da ni jedno dobo, ni ništa ni, finansijski stanje nije kužnje i teško, volike potrebe. Niti proci niti bogato materijalno stanje, ni dobro zdravlje nisu sami po sebi čeka. Nisam nikada susreo čovjeka, koji se ne bi u stanovito doba života tako čemu suo to.

Čudi se tu pitati, da li to sve nije jednostavno, da li se tu može nazreti čeka zbilja, i što je, ako upoče jest, nov odnos prema Bogu.

Uvijek traži odgovor i te pitanje: — koje nastavlja traženje, ili ne traži, gdje da ga nađu?

— Mislate li, da će se stvar čovječanstva unaprijediti vašim činom? — Katolici vjeruju, da s Bogom treba činiti, da je On osnovno svojju Crkvi, da poučava ljude, kako da ga spoznaju i, sljedeći Ga, kako da postignu sreću i na ovom svijetu.

Oni vjeruju, da Bogova želja, da ljudi daju priznanje poštenjem, pravom i služanjem u ljubavi, što mu pripada i da služu svoje bližnje zbog toga. U samostanu život je podijeljen među službu izravno Bogu i Bogu i bližnjem. Redovnici se sastaju u četiri nekoliko puta na dan, da mu svoju počast, da G hvata, da milč za ne i za cijelo čovječanstvo.

Čin dosti dobrih kirurga, ali njihov i je bespolažan što se, liječavanja koje ljudima osim ako ih Bog — obično je to plod nekijih molitava — ne uvede k sazrijevanju.

Krenuo sam od manjeg i većim služnju čovječanstvu — k služanju Bogu svojim bližnjima. Slučaji Njemi bogova, činim mi ne manju nego veću službu.

— Osjećate li, da su stalna molitva i izmaganje odgovor na sadanje svijetne probleme? —
— Toliko bi se mnogo bilo, danas na svijetu moglo ublažiti — e ne može biti blažiti ni jedan društveni red, koji ni u vezi s Bogom — samo, kad se udi obratiti Bogu, dal. Mu dužno što, tražnje i pitati se što On od njih traži. —
— Što se vaše moje budućnosti, dosta je tu Bogu služiti, kako to On zahtijeva. Činim takve poslove, veliko li, malo, akva mi. On može bodiljiti po mojim neposlušnostima u Crkvi, po svojoj ljuboljubi enazi, jednostavno bez obzira.

RESTAURI (OBNOVE) FRANJEVAČKE BAZILIKE U ASIZU. U t z, u najoj bazilici sv. Franje u Asizu, poznate zbog čuvenih Giottovih fresaka, uvedeni su nedavno znatni restauri (obnove). Obnovljen je krov, lukovi i tjemlj na XV. stoljeća.

U NAGAOJI (Japan) otvorena je u jesecju svinjnu katolička Akademija s ciljem unajtnosti i znanosti. Novine svijetu, da se u Nagaoji grade zgrade za jedno katoličko sveučilište.

40-GODIŠNICA »AMERIKE«. Prošli godine američka katolička revija (mjesnik) »Americana« proslavila je četrdesetu godinu svog izlaza. Pokrenuta je bila 17. IV 1908. od p. Johna Wynana; a od 1914. modernizirana je na živo najbolje američke katoličke publicistice.

Iz katoličkog svijeta

OTAC PEJPIN — APOSTOL SV. KRUCICE. — U nedjelju 19. lipnja o. g. primio je sv. Otac Pava u sudjeljenju o. Pejпина, redovnika Kongregacije sv. Križa iz Amerike. O. Pejpin je do svoje 20. godine bio radnik, kada je osjetio redovničko zvanje i stupio u spomenutu Kongregaciju sv. Križa. Dok je još bio bogoslov, teško je te obolio od tuberkuloze. Od ove je bolesti čudno ozdravljen poslije devetnice održane u čast Bezgrešne Matke Božje. Kao zahvala za ovo čudno ozdravljenje, o. Pejpin se zavjetovao, da će učiniti sve, da uvede u što veći broj obitelji moljenje sv. Kruvice. O. Pejpin obilazi Amerikom i svojim propovijedanjem izriči poboznost sv. Kruvice. Osim propovijedi o. Pejpin upotrebljava i radio za propagandu moljenja sv. Kruvice. Recitiranje (moljenje) sv. Kruvice preko radija popravnice je dramskim silinama, izvedenom od glazbenih američkih glazumaca i umjetnika. O. Pejpin u svojoj svojoj plemenitoj akciji ima velikih uspjeha.

NACIONALNI EUHARISTIJSKI KONGRES U EKVADORU. — U nedjelju 16. lipnja o. g. završen je ekvadorski nacionalni Euharistijski Kongres. Tom je prilikom Sv. Otac uputio katolicima Ekvadora posebnu radnu poruku, koju je masa prisutnih saslušala preko posebno za to postavljenih zvučnika.

RED KOBI NASE GOSPE OD MILORDIA odobren je nedavno od Sv. Stolice u Novoj Zelandiji. Red je ustanovila 1692. jedna Francuskinja.

PRIJAVICA CRKVA. U Argentini legniti su pava prijaviti crkve, bolje rečeno: na putu među lažne uređili su malu crkvu. Prijavica crkva posvećena je Kristu Kralju. Ova jeba darovala je država Venezueli, su misliju radi.

POKLAD su nedavno postavili 25 poslušnici smrti laevskiog nadbiskupa Josipa Bilczewskoga. Veoma su mu zahvalni ne samo za njegov svećenički rad, nego i za njegove iskreno dobroteljivo djelovanje. Kad je prijetilo, da pruska vlada popimi nadbiskupsku stolicu u Poznaniu bitjemem, otišao je nadbiskup Bilczewski k sv. Ocu Piju X.; i nastupio mu prikuć poljčkih katolika, pax poslušnik vladom. Postigao je, da ga je sv. Otac usvojio. Što ga nikada dovodi, da bi Nijemcima ne nadbiskupom u Pomanju. Silbno je intervenirao i krenulo, kad je pruska vlada tražila, da se od strane dodeći na poljskom jeziku u Misli za poljske narodne biagdane. Opte je imao kod sv. Oca uspjeha i pruska vlada je primila od Pija X. odgovor: »Ne dopustim, jer poljski nar moguće izumjetiti».

POZRIVAVOST KATOLIKA U NEW YORKU. — U prošloj godini darovali su katolici New-Yorka svotu od 8 milijuna dolara. Od te svote oko 4 milijuna bit će namijenjeno za građenje crkava, škola, bolnica i drugih crkvenih zgrada. Najveća gradnja bit će bolnica sv. Anke.

FILM: »U ZAKRU KRIŽA« prihvaćao se u Zakru u Parizu u novom izdanju. Prvo prikazivanje ovog historijskog filma bit će pred 6 godina. Film je bio izrađen u Hollywoodu, a prikazuje život i srpsenje prvih kršćana. Svi su ovaj monumentalni film prikazivali u novom izdanju. Glavne su uloge igrali: Charles Laughton, Claudette Colbert i Frederic March.

VOĐA POGANSKE OMLADINE SOMALIJE Abdul Kadir Beki Sngani javno je kaznio za omeđenje zbog protukršćanskog rada, koji radi bio je na svećeničkim službenicima.

U INSBROUCKU (Austrija) su nedavno sarađili 6 austrijskih vojnika, koji su se vratili iz zarobljenstva. Austrijski vojnici vraćaju se iz zarobljenstva nabožnog duha. Kad je nedavno došao u Beč jedan transport od 50.000 povratnika, svi su odmah iz dušak pošetili obiljnu crkvu, gdje su svećeno obećali, da će kršćanski načinom raditi na obnovi svoje domovine.

GODINE 1884 oveljio je bevaški kanton Bern katolički grad Lausanne. Protestanti su odmah za sebe zauzeli sve katoličke crkve, a nove su zabranili graditi. Istom 1882. god. bila je dozvoljena prva katolička crkva u Lausannei. Kasnije sagrađeno su još neke druge, no one nisu smjele imati zvonik. Tek 1884. god. je ta zabrana opozvana. Katolici su s veseljem savozvili zvonom na tornju crkve sv. Marije; e i protestanti su se pridružili sa susjednim tornjem sv. Franje, veselici se proslavi svoje katoličke braće.

80 GODIŠNJI STARAČ — SVJETSKI HODOČASNIK. Bavarski Francuz Henry Metz, koji je nedavno navršio svoju osamdesetu godinu, zavjetovao se, da će do svoje smrti oješice hodočastiti u Lisieux (Lisje), Lurd, Padovu i Rim. Počeo je u Lisieuxom, mjestom sv. Terezije, a tokom Svete Godine hodočastio je u Padovu i Rim. Henry Metz prvajaluje dnevno trideset kilometara: do sada je prevalo oko 988 kilometara.

BANKAR-MISIONAR. Nedavno je u pustinjama Arzone umro kao katolički misionar Thimoty Wright (Rejt). Prije nego što je otišao u misionare bio je jedan od najbogatijih banakara u New Orleansu (A). Prije četiri godine obratio se na katoličku vjeru i sv. svoj imetak upotrebio za pomoć misijama.

Proslave Sv. Cirila i Metoda

Zagreb, 10. VII 1949. Split, 11. srpnja 1949.

Dne 10. srpnja o. g. na najsvetebniji način obavljena je proslava blagdana sv. Cirila i Metoda u crkvi: č. os. Trećoredac na sv. Kaaveru. Svčanost staroslavensku službu Božju u 10 razlijev službu je mnogopost. provincial č. os. Trećoredaca o. Pavao Badurina. Prigodnu je propovijed o sv. Cirilu i Metodu održao Magr. dr. Svetozar Bilig, osobiti protektor i davni suradnik Staroslavenske Akademije. — Ovaj je svečanosti prisustvovali: predsjednik Staroslavenske akademije sveuč. prof. dr. Janko Oberški, predsjednik Hrv. knjiž. društva sv. Cirila i Metoda kanonik dr. Pavao Lončar, predjednik istarskog društva sv. Cirila i Metoda ravnatelj biskup. gimnazije Božo Milanović iz Pazina, u ime zagrebačkog Kaptola kanonik dr. Kamilo Dožikal, rektor bogoslovske sjemeništa dr. Franjo Šeper, rektor dječnikog sjemeništa Josip Bavadžić D. I., ugledni stručnjaci koji se bave staroslavenskom literaturom, bogoslovji i redovnici različitih redova, te vjernici.

U nedjelju, 10. srpnja, obavljena je u Splitu vanjska proslava godinje svetkovine sv. braće Cirila i Metoda, prvih slavenskih apostola. U tu je svrhu u sklad hrvatskoj primacjalnoj katedrali sv. Dujma, i ove godine dieccanski biskup Msgr. dr. Kvirin Klamančević, uz veliku asistenciju, služio svečani pontifikal na staroslavenskom jeziku. Prigodno, historičko-dogmatski govor izrekao je prof. dr. C. Banić naglašujući kako je hrvatski narod primio i do danas sačuvao slavni i najsvjetliji dio baštine sv. braće, povlasticu podijeljenju im od sv. Otaca Pape Hadrijana II. i Ivana VIII. porabe staroslavenskog jezika u sv. liturgiji, a i u kasnijem vjeka. Perovljenju misar pod vodstvom Mr. p. Angelika M. pjevač je dobrovoljni zbor sastavljen od redovnika i bogoslova te nekoliko svjetovnih lice. Četva je bila dopkum puna vjernika, koji su pobožno pratili sv. Misu i bili u teženju slušajući govornika i krasno pjevanje na staroslavenskom jeziku. Ove proslave u splitskoj katedrali ostavile su utjek duhovni dojam, jer ona ima posebno historičko značenje i važnost za hrvatski katolički narod i za sve slavensko.

VII. nedjelja po duhovima

24. VII. 1949.

Sv. Misa počinje otkako: Svi narodi: plješćite rukama, slavite Boga gineću ključić, jer Gospodin je uzvisio i strastun, kralj velik po svojoj zemlji! —
U **Postianici** sv. Pavao uči Rimljanje (6. 18-23), da je njihov prijatelj život u poganstvu bilo robovanje grijehu, a sadašnji život u kršćanstvu je pobjeđeno i čeka život vječni. — Braće, imaj s srce: nekada svoje duše dali, da robuju nečistoti i nepravedi, tako sada dajte svoje dušove da služu pravdi na poganstvu. Vi ste bili daleko od pravde, dok ste naučavali grijehu. Kakav ste imali plod od onih stvari? Smrt za svaki čovjek! Kad ste se oslobodili od grijeha i postali Božjim slugama, imali plod u svoje poganstvo, a svršetku i činiti život.

U sv. **Evangeliju** (Mat. 7. 18-23) upozoruje Isus učenicima, da se čuvaju lažnih proroka, koji u svoje vrijeme reče i to svojim učenicima: Čuvajte se lažnih proroka, koji k vama dolaze u očišćenom odznanu, a iznutra su gabeljuzija. Kad poželite četi i po njihovim plodovima. Da li se grožđe bere s trnja, ili smokve s bodiljike? Tako svako plodno što stajalo rade dobre plodove, u zlo stajalo rade zle plodove. Svako stablo, koje ne rade dobru ploda, posječe; č. se i bačeti u oganj. Ne će uci u kraljevstvo nebesko svaki onaj, koji mi govori: Gospodine, Gospodine! Nego č. onaj uci u kraljevstvo nebesko, koji vrši volju onoga nebeskog Oca.

Postka: Da naša djela, rođe dobrih plodovima, treba da budu u sebi dubina te po okolnostima i načinu, doba. Takva djela zaslužuju nam milost, a veliku lavu u nebu i običnu našu svakodnevna djela mogu nam postati zasuda, ako ih vršimo dobrom namjenu, t. i ako na početku dana ovako kažemo: Gospodine, ne štogod danas budem mislio, govorio, radio i trpio, nega sve bude Tebi — našu slavitu. Radimo tako, na č. nam jeplji dan biti jedina neprekidna molitva.

SVEČENICI — ZLATOMISNICI —
Od svećenika rođenih g. 1899. Zlatko je dvoje: **Ive Vaučić**, župnik i za predsjednik u Sv. Durnu kod Lutbrege te dr. **Ante Messner**, profesor u in. u Zagrebu. Oba su služila svoju zlatnu sv. Misu 10. srpnja o. g. i to: prvi u svojoj župnoj crkvi, a drugi u sjemenišnoj crkvi sv. Sreće u Istri, u kojoj je služio i prvu sv. Misu 1929. g. —
Saučenic Josip Iskra, sada župnik u Peščenici kao despetinjak zareden je 24. VI. 1900. g.

Premislino su i: **Božanna Ante** 2. Ivičić Josip, g. Ivičić Dragutin, g. Jonić Adolf, 5. Popl Franjo, 6. Senčić Mirko i Turčin Franjo, dok je pok. Zlatko Milan, župnik i za predsjednik u Samoboru kao despetinjak bio zareden 1900.

Premislino su i: **Saučenic** grkokatolički: **prcaze** g. vladika dr. Dionizije Njardri i monsignor **Mudri Mihajlo**.

JAPAN I SUPERPOPULACIJA. Nedavno je jedan japanski župnik preveo kod svojih čitatelja statistiku o tome, da li smatraju, da je Japan prenaseljen i, ako da, što bi trebalo poduzeti, da se to zlo ukloni. Od onih čitatelja, koji su odgovorili pozitivno, 39% bilo ih je koji su odgovorili, da bi trebalo ograničiti rađanje djece. Nesto iz toga američki okupacioni dnevnik u Tokiju javio je, da i okupacione vlasti odobravaju ograničenje poroda. Katol. č. listovi ustali su protiv ovakvih tendencija, smatrajući da katolički moral i socijalna pravda traži, da se svakom Japancu omogućiti život dostojan čovjeka.

CRKVA SV. JAKOVA u Londonu nedavno je obnovljena. To je jedina katolička crkva u Engleskoj, u kojoj je jedamput prisustvovao sv. Misi jedan engleski kralj protestantske vjere. Bilo je to 1908. god. kad se Edward VII prisustvovao sv. Misi zadušnici za pokojnog portugalskog kralja.

ZAVOD ZA GUBAVU u Chaotungu vodi sada red. Kamilijanca a pomožu mu časne sestre Slovenke.

Vijest i izdavač: Hrvatsko Književno Društvo sv. Cirila i Metoda, Zagreb, Trg kralja Tomislava 21. — Uredništvo i za list odgovara: Dr. Pavao Lončar, kanonik, Zagreb, Kaptol 14. — Trg štamparije novina: Zagreb, Muzičarska ul. 29. — Trg izdavačke redakcije uprave lista: 4-900011. Prispjela su isposni godišnje 30.- Din.; fotografije 15.- Din.; trojčeslobo 15.- Din.; pojedina broj 5.- Din. — Adresni upravitelj: Trg kralja Tomislava 21.